

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce [REDAKCE], podnikatele, bytem [REDAKCE], proti žalovanému **Městu Ostrava - městskému obvodu Moravská Ostrava a Přívoz**, se sídlem Ostrava 1, Prokešovo náměstí 8, o zaplacení částky 230.000,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 34 C 199/95, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. ledna 1998, č. j. 8 Co 1394/97 - 50, takto:

I. Dovolání **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 16. ledna 1998, č. j. 8 Co 1394/97 - 50, potvrdil rozsudek Okresního soudu v Ostravě ze dne 18. dubna 1997, č. j. 34 C 199/95 - 34, kterým byla zamítnuta žaloba o zaplacení žalované částky jako náhrady škody. Ačkoli odvolací soud vyšel z jiných právních východisek, stejně jako soud prvního stupně dospěl k závěru, že ze strany žalovaného ve vztahu k žalobci nedošlo k žádnému protiprávnímu jednání. Nesprávným shledal závěr soudu prvního stupně, že výpověď žalobce z nájmu nebytových prostor je neplatná pro absenci výpovědní lhůty. Dovodil, že žalovaný jako vlastník nemovitosti splnil svou povinnost vůči žalobci jako vydražiteli provozní jednotky umístěné v této nemovitosti podle § 15 zákona č. 427/1990 Sb. Výpovědí z nájmu nebytových prostor ze strany žalobce však skončil nájemní poměr mezi účastníky a tím i povinnosti žalovaného vůči žalobci ve smyslu zákona č. 427/1990 Sb.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (zastoupen advokátem) včasné dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 238 odst. 1 o.s.ř., neboť byl změněn rozsudek soudu prvního stupně. Z porovnání obsahu obou rozhodnutí považuje za zřejmé, že rozhodnutí odvolacího soudu je s rozhodnutím soudu prvního stupně nesouhlasné; okolnosti významné pro rozhodnutí byly oběma soudy posouzeny rozdílně. Názor odvolacího soudu považuje žalobce za nesprávný vzhledem k tomu, že svá práva vydražitela provozní jednotky (tedy i právo na uzavření nájemní smlouvy na dobu pěti let) převedl na [REDAKCE], s nímž však žalovaný odmítl nájemní smlouvu uzavřít.

Žalovaný ve vyjádření namítá nepřipustnost dovolání, neboť odlišné právní posouzení věci soudem prvního stupně a soudem odvolacím nemělo vliv na obsah práv a povinností účastníků.

Dovolání v této věci není přípustné.

Podle § 236 odst. 1 o.s.ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon - ohledně rozsudku v ustanoveních § 237, § 238 a § 239 o.s.ř. - připouští.

Dovolání proti každému rozhodnutí odvolacího soudu je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. (s výjimkami zakotvenými v odstavci druhém). Vady vyjmenované v § 237 odst. 1 o.s.ř., k nimž dovolací soud přihlíží i z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 věta druhá o.s.ř.), však nebyly v dovolání namítány a nevyplývají ani z obsahu spisu.

Vzhledem k tomu že rozsudek ze dne 18. dubna 1997 je prvním rozsudkem soudu prvního stupně ve věci, není dovolání přípustné ani podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. b/ o.s.ř. Podle § 239 o.s.ř. není dovolání přípustné rovněž, neboť odvolací soud výrokem rozsudku přípustnost dovolání nevyslovil (§ 239 odst. 1 o.s.ř.) a žalobce návrh na vyslovení přípustnosti dovolání nepodal (§ 239 odst. 2 o.s.ř.).

Zbývá určit, zda je dovolání přípustné podle § 238 odst. 1 písm. a/, o.s.ř., jehož se žalobce jako jediného dovolává. Podle tohoto ustanovení je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Přípustnost dovolání proti měnicímu rozsudku je založena na zásadě diformity (nesouhlasnosti) rozhodnutí odvolacího soudu a soudu prvního stupně. O nesouhlasná rozhodnutí jde tehdy, jestliže okolnosti významné pro rozhodnutí věci byly posouzeny soudy obou stupňů rozdílně, takže práva a povinnosti stanovené účastníkům rozhodnutími jsou podle jejich závěrů odlišná. Pro závěr, že rozsudek je měnicí není rozhodující to, jak odvolací soud formuloval rozsudečný výrok či uvedl-li v odůvodnění rozsudku, že postupoval podle § 220 nebo § 219 o.s.ř. Rozhodujícím hlediskem není ani to, zda odvolací soud považoval rozhodnutí soudu prvního stupně za věcně správné nebo nesprávné, nýbrž to, zda odvolací soud posoudil práva a povinnosti v právních vztazích účastníků po obsahové stránce jinak, než soud prvního stupně (srov. též rozhodnutí uveřejněné pod číslem 52/1999 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

V posuzované věci žalobce uplatnil právo na náhradu škody. Ačkoli odvolací soud posoudil rozdílně platnost výpovědi žalobce z nájmu nebytových prostor a tím i existenci nájemního vztahu mezi účastníky, soudy obou stupňů dospěly ke shodnému závěru, že k porušení právní povinnosti žalovaným (jako předpokladu vzniku odpovědnosti za škodu ve smyslu § 420 odst. 1 obč. zák.) nedošlo. Rozdílnost právního posouzení neměla vliv na vymezení konkrétního právního vztahu (z odpovědnosti za škodu) a co do vymezení práv a povinností účastníků řízení tedy nejsou rozhodnutí soudů obou stupňů nesouhlasná.

Dovolání tedy není přípustné ani podle § 238 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.; Nejvyšší soud je proto, aniž nařizoval ve věci jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), podle § 243b odst. 4 a § 218 odst. 1 písm. c/ o.s.ř. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení je odůvodněn ustanovením § 243b odst. 4, § 224 odst. 1 o.s.ř. a § 146 odst. 2 věty první o.s.ř. (per analogiam), neboť žalobce, který podáním nepřipustného dovolání zavinil jeho odmítnutí, nemá na náhradu těchto nákladů právo a žalovanému v souvislosti s dovolacím řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly.

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně 30. listopadu 1999

JUDr. Zdeněk K r č m á ř

předseda senátu
